

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

*Traducere neoficială a variantei franceze a deciziei,
efectuată de către organizația obștească „Juriștii pentru drepturile omului”*

SECȚIA A TREIA

**CAUZA BANCA INTERNAȚIONALĂ DE INVESTIȚII ȘI
DEZVOLTARE MB S.A. c. REPUBLICII MOLDOVA**

(Cererea nr. 28648/05)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

16 octombrie 2012

*Hotărârea va rămâne definitivă în circumstanțele stabilite în articolul 44 § 2 al
Convenției. Ea poate fi subiect al revizuirii editoriale.*

În cauza Banca Internațională de Investiții și Dezvoltare MB S.A. c. Republicii Moldova,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a Treia), întrunită în cadrul unei Camere compuse din:

Josep Casadevall, *președinte*,

Egbert Myjer,

Corneliu Bîrsan,

Alvina Gyulumyan,

Ján Šikuta,

Luis López Guerra,

Nona Tsotsoria, *judcători*,

și Santiago Quesada, *Grefier al Secției*,

Deliberând la 25 septembrie 2012 în ședință închisă,

Pronunță următoarea hotărâre, care a fost adoptată la acea dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 28648/05) depusă la 28 iulie 2005 împotriva Republicii Moldova la Curte, în conformitate cu prevederile articolului 34 al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale („Convenția”), de către societatea comercială moldovenească Banca Internațională de Investiții și Dezvoltare Mb S.A. („reclamanta”).

2. Reclamanta a fost reprezentată de dna V. Postolache, avocat în Chișinău. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de către Agentul său, dl Vladimir Grosu.

3. La 1 decembrie 2008, Curtea a decis să comunice cererea Guvernului. În conformitate cu articolul 29 § 3 al Convenției, ea a informat Guvernul despre faptul că urmează să examineze împreună fondul cererii și admisibilitatea acesteia.

4. Ca urmare a demisiei dlui Mihai Poalelungi, judecător ales din partea Republicii Moldova (articolul 6 al Regulamentului Curții), președintele camerei l-a desemnat pe dl Ján Šikuta în calitate de judecător *ad hoc* (articolul 26 § 4 al Convenției și articolul 29 § 1 al Regulamentului Curții)

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

5. Reclamanta este o societate cu răspundere limitată din Republica Moldova și are sediul la Chișinău.

A. Contextul cauzei

6. La 31 martie și la 11 iunie 1998, societatea reclamantă a acordat două credite în valoare de 139 000 dolari americani (USD) societății N.

7. La 27 aprilie 1998, în cadrul urmăririi penale pornite împotriva societății N., Centrul pentru Combaterea Crimelor Economice și a Corupției (CCCEC) a confiscat bunurile mobile care aparțineau societății. La 27 mai 1998, CCCEC a vândut bunurile în cauză unei societăți terțe.

8. La 21 ianuarie 2000, urmărirea penală împotriva societății N. a fost încetată. La 28 ianuarie 2000, ultima a solicitat Ministerului Afacerilor Interne (MAI) compensarea valorii bunurilor confiscate.

9. La 31 ianuarie 2000, MAI a declarat ca fiind ilegale confiscarea și vânzarea bunurilor societății N și a admis cererea. Acesta a dispus ca Ministerul Finanțelor să transfere în contul societății N. suma de 2 857 207 lei moldovenești (MDL). Ministerul Finanțelor a plătit parțial această sumă, dar a refuzat să transfere restul înainte de cunoașterea rezultatelor urmăririi penale inițiate pe marginea vânzării ilegale a bunurilor confiscate de la societatea N.

10. Societatea N. s-a aflat în incapacitate de a-și achita propriile datorii.

11. La 26 aprilie 2001, Inspectoratul Fiscal Cahul a solicitat deschiderea procedurii de insolvență împotriva societății N. În cadrul acestei proceduri, societatea reclamantă a fost recunoscută drept creditor, iar Ministerul Finanțelor drept codebitor.

12. Prin hotărârea din 7 noiembrie 2002, Judecătoria Economică a Republicii Moldova a declarat falimentară societatea N. și dispus ca Ministerul Finanțelor să plătească societății reclamante suma de 1 352 854 MDL. La 26 februarie 2003, Curtea Supremă de Justiție a menținut această hotărâre, care a devenit irevocabilă și executorie.

13. Toate încercările societății reclamante de a obține executarea acestei hotărâri au eșuat.

B. Reluarea urmăririi penale împotriva societății N.

14. La 23 iulie 2004, Procuratura Generală a anulat ordonanța din 21 ianuarie 2000 în baza căreia urmărirea penală împotriva societății N. a fost încetată. De asemenea, ea a anulat ordinul MAI din 31 ianuarie 2000 la

adresa Ministerului Finanțelor de a plăti societății N. suma de 2 857 207 MDL.

15. La 18 iunie 2006, societatea reclamantă a contestat ordonanța Procuraturii Generale. Ea a argumentat că nu a avut cunoștință de aceasta anterior datei de 9 iunie 2006.

16. Prin încheierea irevocabilă din 12 iulie 2006, judecătorul de instrucție a Judecătoriei Rîșcani a admis contestația reclamantei și a anulat ordonanța din 23 iulie 2004 în partea ce viza urmărirea penală împotriva societății N.

17. La 23 octombrie 2006, același judecător de instrucție a emis la cererea societății reclamante o încheiere suplimentară prin care a anulat ordonanța din 23 iulie 2004 și în partea ce viza ordinul de plată din 31 ianuarie 2000.

18. La date diferite, Procurorul general a declarat recurs în anulare la Curtea Supremă de Justiție împotriva încheierilor judecătorului de instrucție.

19. Prin decizia din 26 decembrie 2006, Curtea Supremă de Justiție a admis recursurile și a anulat încheierile din 12 iulie 2006 și 23 octombrie 2006. Curtea Supremă de Justiție a constatat că judecătorul de instrucție nu a oferit motive suficiente în prima încheiere, iar a doua încheiere este ilegală. Între altele, instanța a relevat faptul că judecătorul de instrucție nu s-a expus asupra faptului dacă interesele societății reclamante au fost afectate de ordonanța Procuraturii generale din 23 iulie 2004. Ea a statuat că nu poate, în calitate de instanță de casație, să corecteze erorile admise și a dispus reexaminarea cauzei de un alt judecător de instrucție.

20. La 7 martie 2007, judecătorul de instrucție al Judecătoriei Rîșcani a respins printr-o încheiere irevocabilă plângerea societății reclamante împotriva ordonanței din 23 iulie 2004. El a subliniat faptul că societatea reclamantă nu a fost niciodată parte în cadrul procedurii penale pornite împotriva societății N. Între altele, el a statuat că plângerea societății reclamante este tardivă și că nu au fost prezentate probe repunerea în termen.

21. La 12 aprilie 2007, societatea reclamantă a declarat recurs în anulare împotriva încheierii din 7 martie 2007. La 17 iulie 2007, Curtea Supremă de Justiție a respins recursul.

C. Revizuirea deciziei irevocabile a Curții Supreme de Justiție din 26 februarie 2003 (redeschiderea procedurii de insolvență a societății N.)

22. Între timp, la 16 mai 2006, Ministerul Finanțelor a solicitat redeschiderea procedurii de insolvență împotriva societății N. în cadrul căreia acesta a fost obligat să plătească societății reclamante 1 352 854 MDL (a se vedea paragraful 12 de mai sus). Ministerul și-a

motivată cererea prin survenirea unor noi circumstanțe importante pentru soluționarea cauzei. Ministerul a invocat în mod special o scrisoare a CCCEC din 13 februarie 2006, potrivit căreia ordinul MAI din 31 ianuarie 2000 privind despăgubirea valorii bunurilor confiscate de la societatea N. fusese anulat la 23 iulie 2004. Ministerul a notat, de asemenea, că nu a fost convocat la ședință și că decizia a fost adoptată în absența sa.

23. În referința sa, societatea reclamantă a invocat, între altele, faptul că cererea de revizuire este tardivă. Ea a susținut că termenul legal de trei luni nu a fost respectat de către Minister.

24. La 27 iulie 2006, Curtea Supremă de Justiție a admis cererea de revizuire a Ministerului Finanțelor. Ea și-a motivat decizia prin faptul că Procuratura generală a anulat la 23 iulie 2004 ordinul MAI din 31 ianuarie 2000 privind compensarea valorii bunurilor confiscate de la societatea N. (a se vedea paragraful 14 de mai sus). Instanța supremă a statuat, de asemenea, că în timpul procedurii nu au fost respectate prevederile legii cu privire la insolvență și că nu au fost luate în calcul interesele altor creditori. Curtea Supremă de Justiție a casat decizia sa din 26 februarie 2003 și a trimis cauza la instanța de fond. Ea nu s-a pronunțat asupra chestiunii privind respectarea termenului de prescripție de către Ministerul Finanțelor.

D. Evoluția cauzei după redeschiderea procedurii de insolvență a societății N.

25. La o dată nespecificată, societatea reclamantă a solicitat ca Ministerul Finanțelor să fie recunoscut în calitate de copârât în cadrul procedurii de insolvență a societății N.

26. La 16 iulie 2008, Curtea de Apel Economică a respins cererea pe motiv că procedura în cauză nu este contencioasă și că ea nu poate avea pârâți și copârâți. La 14 august 2008, Curtea Supremă de Justiție a menținut decizia pronunțată de instanța de apel.

27. La 3 decembrie 2008, Curtea de Apel Economică a constatat că societatea N. nu se găsește în situație de insolvență și a respins cererea inițială a Inspectoratului Fiscal Cahul privind deschiderea procedurii de insolvență. În schimb, ea a dispus deschiderea procedurii de lichidare a societății în cauză.

28. Prin decizia din 18 mai 2009, Curtea de Apel Economică a admis bilanțul de lichidare a societății N. și a pronunțat lichidarea acesteia și stingerea pasivului.

II. DREPTUL INTERN RELEVANT

29. Dreptul intern relevant în cauzele privind revizuirea deciziilor irevocabile a fost rezumat în cauzele *Popov c. République de*

Moldova (nr. 2) (nr. 19960/04, §§ 27-29, 6 decembrie 2005) și *Jomiru et Crețu c. République de Moldova* (nr. 28430/06, §§ 26-27, 17 aprilie 2012).

30. În ceea ce privește recursul intern introdus prin Legea nr.87, dispozițiile relevante în speță sunt rezumate în decizia dată în cauza *Manascurta c. République de Moldova* ((déc.), nr. 31856/07, §§ 11-12, 14 februarie 2012).

ÎN DREPT

I. ÎNCĂLCAREA ARTICOLULUI 6 § 1 AL CONVENȚIEI ȘI A ARTICOLULUI 1 AL PROTOCOLULUI NR.1 LA CONVENȚIE PE MOTIVUL CASĂRII DECIZIEI IREVOCABILE DIN 26 FEBRUARIE 2003

31. Societatea reclamantă susține că casarea deciziei judecătorești irevocabile a Curții Supreme de Justiție din 26 februarie 2003 a adus atingere principiului securității raporturilor juridice. Ea a reclamat încălcarea articolului 6 § 1 al Convenției și a articolului 1 al Protocolului nr.1. Prevederile invocate stipulează următoarele:

Articolul 6

„Orice persoană are dreptul la judecarea ... de către o instanță ... care va hotărî ... asupra ... temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa.”

Articolul 1 al Protocolului nr.1

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.”

A. Admisibilitatea

32. Curtea notează că prezenta plângere nu este vădit neîntemeiată în sensul articolului 35 § 3 (a) al Convenției. Prin urmare, ea notează în continuare că aceasta nu este inadmisibilă pe alte temeiuri. Așadar, ea trebuie declarată admisibilă.

B. Fondul

33. Reclamanta s-a plâns de admiterea cererii de revizuire a Ministerului Finanțelor de către instanțele judecătorești naționale și anularea deciziei irevocabile pronunțate în favoarea sa. Ea a susținut că cererea în cauză a fost depusă cu omiterea termenului de prescripție de trei luni.

34. Guvernul a contestat acest argument. El a susținut, în special, că scrisoarea CCCEC din 13 februarie 2006, care conținea noi informații importante pentru soluționarea cauzei, a fost recepționată de Ministerul Finanțelor la 16 februarie 2006. Cererea de revizuire a fost depusă la 16 mai 2006, astfel termenul legal de trei luni a fost respectat.

35. Curtea amintește că respectarea dreptului la un proces echitabil și a principiului securității raporturilor juridice impune ca nicio parte să nu aibă dreptul să solicite revizuirea unei hotărâri judecătorești definitive și executorii doar cu scopul de a obține o reexaminare și o nouă soluționare a cauzei. Revizuirea nu trebuie tratată ca un recurs în anulare, iar simpla existență a două opinii diferite cu privire la aceeași chestiune nu este un temei de reexaminare. O derogare de la acest principiu este justificată doar atunci când este imperios necesar, pe motivul unor circumstanțe esențiale și convingătoare (*Riabykh c. Russie*, nr. 52854/99, § 52, CEDH 2003-IX, și *Roșca c. République de Moldova*, nr. 6267/02, § 25, 22 martie 2005).

36. De asemenea, Curtea amintește faptul că revizuirea unui proces trebuie să fie conformă dispozițiilor legale naționale în materie și că utilizarea abuzivă a unei asemenea proceduri este contrară Convenției. Principiul securității raporturilor juridice și supremația legii impun Curții să fie vigilentă în acest domeniu (*Eugenia et Doina Duca c. République de Moldova*, nr. 75/07, § 33, 3 martie 2009). Sarcina Curții este să stabilească dacă procedura de revizuire a fost aplicată în conformitate cu articolul 6 al Convenției, asigurându-se astfel respectarea principiului securității raporturilor juridice. Cu toate acestea, Curtea trebuie să țină cont de faptul că în primul rând autoritățile naționale, în special instanțele judecătorești naționale, au obligația să interpreteze legislația internă (*Waite et Kennedy c. Allemagne* [GC], nr. 26083/94, § 54, CEDH 1999-I).

37. În speță, Curtea observă că societatea reclamantă deținea la 26 februarie 2003 o hotărâre judecătorească irevocabilă în baza căreia Ministerul Finanțelor era obligat să-i plătească suma de 1 352 854 MDL. Ea consideră că această decizie judecătorească a dat naștere în unui interes economic substanțial în folosul reclamantei, ceea ce constituia un „bun” în sensul normei exprimate în prima frază a articolului 1 al Protocolului nr.1 la Convenție.

38. La 27 iulie 2006, decizia judecătorească irevocabilă a fost anulată de Curtea Supremă de Justiție ca urmare a admiterii cererii de revizuire a procesului depusă de Ministerul Finanțelor. Cea din urmă și-a motivat cererea în principal pe faptul că Procuratura generală a emis la 23 iulie 2004 o nouă ordonanță care, potrivit ministerului, avea o importanță deosebită pentru soluționarea cauzei. Ministerul Finanțelor a susținut în plus că a luat cunoștință de această ordonanță din scrisoarea trimisă de CCCEC la 13 februarie 2006.

39. Curtea notează că Ministerul Finanțelor a semnat cererea de revizuire la 16 mai 2006 și că ea nu menționează decât data la care CCCEC

a trimis scrisoarea, și anume 13 februarie 2006. Ministerul Finanțelor nu face referință la alte date la care ar fi primit scrisoarea și nu solicită repunerea în termen. În ceea ce privește Curtea Supremă de Justiție, aceasta nu s-a pronunțat asupra acestei chestiuni și nici asupra inadmisibilității cererii pe motivul depunerii tardive invocate de societatea reclamantă.

40. În observațiile sale, Guvernul a prezentat un nou argument, potrivit căruia scrisoarea CCCEC a fost recepționată de Ministerul Finanțelor la 16 februarie 2006. Curtea amintește că nu ține de ea să se pronunțe în locul instanțelor judecătorești naționale care au examinat cauza. În consecință, noul argument al Guvernului, care a fost formulat pentru prima dată în cadrul procedurii în fața Curții, nu va fi luat în considerare (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Sarban c. République de Moldova*, nr. 3456/05, § 102, 4 octombrie 2005).

41. În continuare, Curtea constată că Ministerul Finanțelor a introdus cererea de revizuire cu trei zile după data la care expira termenul de prescripție de trei luni. Ea subliniază, de asemenea, faptul că Curtea Supremă de Justiție nu a respins argumentul societății reclamante potrivit căruia cererea de revizuire era tardivă.

42. Curtea amintește că s-a pronunțat anterior în alte cauze care au disputat chestiuni similare celor din prezenta speță, și anume încălcarea articolului 6 § 1 al Convenției și articolul 1 al Protocolului nr.1 la Convenție (*Popov c. République de Moldova* (nº 2), nr. 19960/04, §§ 52-58, 6 decembrie 2005 ; *Oferta Plus SRL c. République de Moldova*, nr. 14385/04, §§ 104-107 și 112-115, 19 decembrie 2006 ; *Eugenia et Doina Duca*, citată mai sus, §§ 35-45 ; *Melnic c. République de Moldova*, nr. 6923/03, §§ 38-44, 14 noiembrie 2006, și *Istrate c. République de Moldova*, nr. 53773/00, §§ 46-61, 13 iunie 2006).

43. În lumina circumstanțelor speței și a argumentelor prezentate de părți, Curtea nu găsește niciun motiv pentru a ajunge la o concluzie diferită în prezenta cauză. Ținând cont de jurisprudența sa în materie, ea constată că procedura de revizuire contestată în prezenta cauză a fost utilizată de către Curtea Supremă de Justiție contrar principiului securității raporturilor juridice. În plus, faptul că Curtea Supremă de Justiție a omis să se pronunțe asupra chestiunii privind respectarea termenului de prescripție pentru depunerea cererii de revizuire de către partea adversă a adus atingere dreptului reclamantei la un proces echitabil (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Ruiz Torija c. Espagne*, 9 decembrie 1994, § 30, seria A nr. 303-A).

44. Astfel, Curtea conchide că a avut loc încălcarea articolului 6 § 1 al Convenției și a articolului 1 al Protocolului nr.1 pe motivul casării deciziei judecătorești irevocabile din 26 februarie 2003.

II. ÎNCĂLCAREA ARTICOLELOR 6 ȘI 13 ALE CONVENȚIEI ȘI A ARTICOLULUI 1 AL PROTOCOLULUI NR.1 PE MOTIVUL NEEEXECUTĂRII DECIZIEI JUDECĂTOREȘTI DIN 26 FEBRUARIE 2003

45. Invocând articolele 6 § 1 și 13 ale Convenției și articolul 1 al Protocolului nr.1, reclamanta s-a plâns de neexecutarea deciziei judecătorești din 26 februarie 2003 în perioada anterioară anulării acesteia. Articolul 13 al Convenției prevede următoarele:

„Orice persoană ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta convenție au fost încălcate are dreptul de a se adresa efectiv unei instanțe naționale, chiar și dacă încălcarea ar fi fost comisă de persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale.”

46. Curtea notează că decizia judecătorească în cauză a fost neexecutată timp de trei ani înainte ca această să fie anulată. În opinia Curții, acest fapt poate ridica anumite întrebări în raport cu articolele invocate (*Oferta Plus SRL*, citată mai sus, §§ 82-85 și 113-115).

47. Curtea ia act de intenția societății reclamante de a epuiza noul recurs instituit prin Legea nr.87 din 1 iulie 2011 privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești. Curtea amintește că ea s-a pronunțat anterior asupra acestui nou recurs și a constatat că este efectiv (*Balan c. République de Moldova* (déc.), nr. 44746/08, 24 ianuarie 2012, și *Manascurta c. République de Moldova* (déc.), nr. 31856/07, 14 februarie 2012).

48. Reiese că plângerea reclamantei bazată pe neexecutarea deciziei judecătorești irevocabile din 26 februarie 2004 este prematură și că aceasta trebuie respinsă în conformitate cu articolul 35 §§ 1 și 4 al Convenției.

III. ALTE ÎNCĂLCĂRI ALE CONVENȚIEI

49. Societatea reclamantă s-a plâns, de asemenea, că la 26 decembrie 2006, Curtea Supremă de Justiție a admis recursul în anulare al Procurorului general și că a casat încheierile irevocabile emise de judecătorul de instrucție la 12 iulie 2006 și la 23 octombrie 2006 în favoarea societății N., debitoarea sa. Societatea reclamantă s-a plâns, în cele din urmă, de faptul că judecătorul de instrucție a respins la 7 martie 2007 cererea sa și că Curtea Supremă de Justiție a respins la 17 iulie 2007 recursul său. Ea a invocat articolul 6 § 1 al Convenției.

50. Ținând cont de ansamblul elementelor aflate în posesia sa și în măsura în care ea este competentă să examineze pretențiile formulate, ea nu constată vreo aparență de încălcare a drepturilor și libertăților garantate de Convenție. Prin urmare, aceste capete de cerere sunt vădit neîntemeiate și trebuie respinse în conformitate cu articolul 35 § 3 și § 4 al Convenției.

IV. APLICAREA ARTICOLULUI 41 AL CONVENȚIEI

51. Articolul 41 al Convenției prevede următoarele:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o violare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înalțelor Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei violări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă.”

A. Prejudiciul

52. Societatea reclamantă a pretins suma totală de 313 589 EUR pentru compensarea prejudiciului material. Această sumă reprezintă:

- creanța de bază în valoare de 1 352 854 MDL acordată prin hotărârea judecătorească pronunțată la 7 noiembrie 2002 și confirmată prin decizia judecătorească irevocabilă din 26 februarie 2003;

- 1 339 326 MDL pentru compensarea pierderilor datorate inflației în perioada dintre 1 decembrie 2002 și 1 iunie 2009, la o rată a inflației de 99%. Societatea reclamantă a prezentat un document justificativ eliberat de Biroul Național de Statistică al Republicii Moldova care confirmă rata inflației în perioada respectivă;

- 129 036,81 EUR cu titlu de dobândă de întârziere calculată până la 17 iunie 2009, dată la care societatea reclamantă a prezentat observațiile sale. De asemenea, reclamanta pretinde o dobândă de 45 EUR pentru fiecare zi de întârziere ulterioară acestei date.

De asemenea, societatea reclamantă pretinde 75 000 EUR cu titlu de prejudiciu moral.

53. Guvernul a contestat această pretenție. Pe de o parte, el a pus la îndoială metoda de calcul a dobânzii de întârziere și, pe de altă parte, el consideră că nu există o legătură de cauzalitate între încălcările pretinse și despăgubirile morale solicitate.

54. Curtea reiterează că o hotărâre prin care se constată o încălcare impune statului pârât obligația legală de a pune capăt încălcării și de a repara consecințele acesteia prin restabilirea, în măsura în care este posibil, situației anterioare încălcării (*Ex-roi de Grèce et autres c. Grèce* [GC] (satisfacția echitabilă), nr. 25701/94, § 72, 28 noiembrie 2002). În speță, reparația trebuie să aibă scopul de a o pune pe reclamantă în poziția în care s-ar fi aflat dacă încălcarea nu ar fi avut loc, adică în situația de dinaintea anulării deciziei irevocabile din 26 februarie 2003. Curtea alocă, prin urmare, suma de 1 352 854 MDL cu titlu de creanță adjudecată prin decizia judecătorească respectivă.

55. În ceea ce privește dobânda de întârziere reclamată pe motivul imposibilității utilizării sumei adjudecate prin decizia judecătorească din 26 februarie 2003, Curtea consideră că trebuie făcută o distincție între perioada de trei ani și cinci luni care a precedat anularea la 27 iulie 2006 a deciziei

judecătorești respective și cea care a urmat anulării în cauză. În ceea ce privește prima perioadă de timp, Curtea observă că imposibilitatea întrebuintării creanței a rezultat din neexecutarea deciziei judecătorești din 26 februarie 2003. Ținând cont de faptul că plângerea formulată împotriva neexecutării a fost declarată prematură, Curtea consideră că nu poate alocă dobânda de întârziere pentru această primă perioadă. În ceea ce privește cea de-a doua perioadă, Curtea relevă faptul că imposibilitatea utilizării creanței s-a datorat anulării deciziei respective, anulare care a fost declarată ca fiind contrară articolului 6 § 1 al Convenției și articolului 1 al Protocolului nr.1. Prin urmare, Curtea consideră că societatea reclamantă are dreptul la o compensație cu acest titlu pentru a doua perioadă (*Oferta Plus SRL c. République de Moldova* (satisfacție echitabilă), nr. 14385/04, § 71, 12 februarie 2008). Bazându-se pe propria apreciere în baza dispozițiilor legale interne cu privire la întârzierea la efectuarea plății (*Mizernaia c. Moldova*, nr. 31790/03, §§ 14 și 28, 25 septembrie 2007), ea alocă suma de 1 580 000 MDL reclamantei cu titlu de dobândă de întârziere calculată pentru perioada ulterioară datei de 27 iulie 2006, dată la care a fost anulată decizia judecătorească din 26 februarie 2003.

56. În ceea ce privește compensarea pierderilor datorate inflației, Curtea constată că, în decursul perioadei considerate, rata dobânzii de întârziere a fost superioară ratei inflației. Ea consideră, prin urmare, că nu este necesar să aloce compensații cu acest titlu (a se vedea, *a contrario*, *Aka c. Turquie*, 23 septembrie 1998, § 56, *Recueil des arrêts et décisions* 1998-VI).

57. Având în vedere cele de mai sus, Curtea acordă societății reclamante suma totală de 195 000 EUR pentru toate prejudiciile comasate.

B. Costuri și cheltuieli

58. Societatea reclamantă a solicitat 15 000 EUR cu titlu de costuri și cheltuieli angajate în fața instanțelor naționale și a Curții, sumă care reprezintă onorariul avocatului pentru 215,40 ore de muncă. În fine, ea pretinde 607 EUR cu titlu de alte costuri și cheltuieli.

59. Potrivit Guvernului, sumele reclamate sunt excesive și nejustificate, iar numărul de ore indicat este prea mare.

60. În conformitate cu jurisprudența Curții, acordarea costurilor și cheltuielilor în baza articolului 41 presupune că se stabilește dacă acestea au fost reale, necesare și dacă au fost rezonabile în ceea ce privește cuantumul (a se vedea, între altele, *Konstantin Markin c. Russie* [GC], nr. 30078/06, § 171, 22 martie 2012).

61. Ținând cont de documentele de care dispune și de jurisprudența sa, Curtea consideră rezonabilă suma de 1 250 EUR pentru toate cheltuielile și care urmează a fi alocată societății reclamante.

C. Dobânda de întârziere

62. Curtea consideră că este corespunzător ca dobânda să fie calculată în funcție de rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană, la care vor fi adăugate trei procente.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* cererea admisibilă în ceea ce privește plângerile întemeiate pe articolul 6 § 1 al Convenției și pe articolul 1 al Protocolului nr.1 cu privire la anularea deciziei judecătorești din 26 februarie 2003, iar restul pretențiilor inadmisibile;
2. *Hotărăște* că a avut loc încălcarea articolului 6 § 1 al Convenției și pe articolul 1 al Protocolului nr.1;

3. *Hotărâște*

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului în termen de trei luni de la data la care această hotărâre devine definitivă, în conformitate cu articolul 44 § 2 al Convenției, următoarele sume, care să fie convertite în lei moldovenești conform ratei aplicabile la data executării hotărârii:

i. 195 000 EUR (o sută nouăzeci și cinci mii de euro) pentru toate prejudiciile comasate,

ii. 1 250 EUR (o mie două sute cincizeci de euro), cu titlu de costuri și cheltuieli, plus orice taxe care pot fi percepute;

b) că, de la expirarea celor trei luni menționate mai sus până la executarea hotărârii, urmează să fie plătită o dobândă la sumele de mai sus egală cu rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană pe parcursul perioadei de întârziere, plus trei procente;

4. *Respinge* restul pretențiilor din cerere privind satisfacția echitabilă.

Redactată în limba franceză și comunicată în scris la 16 octombrie 2012, în conformitate cu articolul 77 §§ 2 și 3 al Regulamentului Curții.

Santiago Quesada
Grefier

Josep Casadevall
Președinte